

ΤΑ ΡΩΜΑΝΤΖΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η ΣΕΡΕΝΑΤΑ ΤΟΥ ΣΟΥΜΠΕΡΤ

[Η ιστορία του πιο παθητικού, του πιο τρυφερού και ουγκυνητικού έρωτος του μεγάλου Βιεννέζου μουσικού]

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Η πόρτα της τάξεως άνοιξε έξαφνα και ο διευθυντής του Σχολείου κ. Όττο παρουσιάστηκε, άγριος, αόστησός, άτευκτος. Στάθηκε από κατώφλι, έφριξε ένα βλέμμα στή; αίθουσα και στους μαθητάς, που είχαν άπομείνει με τόν κομμένο του τραγουδι στό στήμα, κατακραύωνος με μία έλλη μάτια τόν δυστυχισμένο Σούμπερτ και του είπε με την ξερή, άουσώπητη φωνή του:

—Άμα τελειώσετε τόν μάθημά σας, νά περάσετε άπ' τόν γραφείο μου!

Και έσανθηξε έξω, χτυπώντας με δύναμη την πόρτα...

Ο φτωχός ο Σούμπερτ είχε άπομείνει στή θεία του σάν να τόν χτύπησε κεραυνός.

—Ω! Ήταν πειά ή καταστροφή. Χωρίς άλλο ο διευθυντής θα ζητούσε από τόν Ύπουργείο την άπόλυση του... Πάει ή έμπνευσις!... Πάει όλο τόν κέρι που είχε προηγούμενος για νά συνεχίστ τόν μάθημα της προσθέσεως, ώσούτου νά φτάση ή μοιραία στιγμή του διαλειμματος, που θα παρουσιαζόταν στόν κ. διευθυντή.

Μά δέν ήξερε πειά τί δίδασκε, ούτε τί έγραφε...

—Δυό και δυό κάνουν πέντε! έλεγε.

Κ' οί μαθητάι ξεσοπίσαν σέ γέλια... παρ' όλη τή θλίψη που έννοιαν, γιατί καταλάβαιναν κι' αύτοί τήν δύσκολη θεία του δασκέλου τους.

—Έξαφνα, ή πόρτα άνοιξε πάλι... Ο Σούμπερτ γύρισε τόν κεφάλι του για νά δει ποιός ήταν πάλι. Ήταν ο έπιστάτης του Σχολείου, ό όποιός του είπε:

—Έλάτε γρήγορα, κ. Σούμπερτ, στό γραφείο του διευθυντού! Άμέσως! Διακόψατε τόν μάθημά σας...

Ο μουσουργός, γεμάτος άγωνία, έσπευσε πρós τόν γραφείο της Διευθύνσεως. Μά μόλις μπήκε μέσα ξαφνιάστηκε θέλοντας ένα λαμπροστύλιό κύριο, στόν όποιο ο διευθυντής του Σχολείου κουθέντιας με άπειρο σεβασμό.

Μόλις ο τελευταίος είδε τόν Σούμπερτ, γύρισε πρós τόν λαμπροστύλιό κύριο και του είπε:

—Όρίστε ό κ. Σούμπερτ, που ζητήσατε...

Τότε εκείνος καταδέχτηκε νά χαμογέλαση πρós τόν μουσικό και να του πη με ουκαταβατικό και προστατευτικό ύφος:

—Α! οείς είστε ό κ. Σούμπερτ; Άκούσα μερικά άπ' τά τραγουδιά σας και μου άρεσαν κάπως... Είμαι ο άρχιμουσικός της Α. Υ. της πριγκιπίσης Κίνκου και θα ήθελα νά σας παρουσιάσω ώς κάτι έκτακτο στήν αριανή μουσική έσπερίδα της... Έχετε καμιά κανούργια σας σούβη για νά την εκτελέσετε μπροστά στους έξοχάτους προσκεκλημένους της πριγκιπίσης;...

Ο Σούμπερτ δέν πίστευε σ' αύτιά του... Τόν καλούσαν στό ανάκτορο της πριγκιπίσης Κίνκου για νά εκτελέση κομμάτια του... —Ω! μά αύτό ήταν πειά ή άναγνώρισί του, ή δόξα... Άπό τόν μέγαρο της πριγκιπίσης Κίνκου είχαν περάσει οί μεγαλειότεροι συνθέτες της έποχής... Και κάθε μουσική έσπερίδα της έθεωρείτο ως ένα από τά σπουδαιότερα μουσικά γεγονότα.

—Λοιπόν, κύριε Σούμπερτ, έκανε ο άρχιμουσικός. Άκούσατε την έρώτησί μου;...

Ο Σούμπερτ συνήλθε άμέσως κ' έσπευσε νά άπάντηση:

—Μάλιστα, κύριε... Κι' άκριβώς έχω νά εκτελέσω μία κανούργια συμφωνία μου...

—Όραία τότε! άπάντησε ο άρχιμουσικός. Λοιπόν, αόιο στάς έξη, σάς περιμένω στό μέγαρο της πριγκιπίσης... Τώρα μπορείτε νά πηγαίνετε... Ο κ. διευθυντής σας σάς δίνει άδεια για νά προετοιμασθήτε... Έλπίζω, ότι αύριο δέν θα μ' άπογοητεύσετε...

Όταν ο Σούμπερτ θρέθηκε σέ λίγο στό δρόμο, μένο που δέν πηδούσε από τή χαρά του... Τή νύχτα εκείνη δέν κοιμήθηκε

καθόλου... Έθέληπε τόν εαυτό του δοξαζόμενο, άναγνωρισμένο.

III

Η ΑΤΕΛΕΙΩΤΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ

Μά τήν άλλη μέρα τόν πρώτ, μόλις ζύνησε, καινούργιες έννοιες παρουσιάστηκαν στό μυαλό του. —Όραία όλα... Μά πώς θα παρουσιαζόταν τόν θράβυ στό μέγαρο Κίνκου... Τήν έπίσημη τουαλέττα του τή είχε καταθέσει κι' αύτη στόν ένεχυροδανειστή κ. Πόττινγκερ...

—Ω! θα πήγαινε νά τόν ικετεύση, νά τόν παρακαλέση κ' ήταν θέβαιος, πώς θα τόν συγκινούσε τόσο, ώστε νά του έπιστρέψη, προσωρινός τουλάχιστον, τά έπίσημα ρούχα του...

Γρήγορα-γρήγορα, με τή σκέψι αύτη, ντύθηκε και τράβηξε γιό τόν ένεχυροδανειστή... Ο κ. Πόττινγκερ τόν δέχτηκε όπως πάντα, χαμογελώντας ψυχρά κάτω άπ' τά γυαλιά του. Μά όταν ο Σούμπερτ τού άνεκοίνωσε τόν σκοπό της έπισκεψέως του και τόν ικετεύσε αγένθον με δάκρυα στό μάτια νά τού έπιστρέψη για ένα εικοσιτετράωρο τουλάχιστον τά ένεχυρωσμένα ρούχα του, ό γέρο τοκογλόφος έβλεπασε σέ δυνατά γέλια και τού άπάντησε.

—Χά! γά! γά! Τι είν' αύτά που μού λέτε, κύριε Σούμπερτ; Αυτό που μού ζητάτε είν' άδύνατον. Έντελώς άδύνατον!...

—Μά καταστρέφεται τόν μέλλον μου, κύριε Πόττινγκερ...

—Και τί μ' ένδιαφέρει, κύριε Σούμπερτ, έμένα, για τόν μέλλον σας... Προκειμένου νά ζημωθώ έγώ, καλύτερα νά καταστραφή τόν μέλλον όλων τών ανθρώπων...

Και τού γύρισε τίς πλάτες...

Ο Σούμπερτ κατάλαβε πώς ήταν άδύνατον νά συνηνίστ τόν τρομερό έκείνον ένεχυροδανειστή. Και με σκυφτό τόν κεφάλι, με καμπουριασμένους τούς ώμους, τράβηξε πρós τήν έξοδο, συντηριμμένος, έκμηνησιμένος, βλέποντας τόσο ώραία δειρα νά καταρρέουν έξ αίτίας της σκληρότητας ενός ανθρώπου...

Μά ο καλός του άγγελος δέν τόν είχεν έγκαταλείψει.

Και ο καλός του άγγελος ήταν ή "Έμμη, ή γλυκιά κόρη τού ένεχυροδανειστού...

—Κύριε Σούμπερτ! Κύριε Σούμπερτ! άκουσε έξαφνα μία σιγανή φωνή νά τόν φωνάζη από τήν άλλη άκρη τού διαδρόμου.

Ο Σούμπερτ σήκωσε τόν κεφάλι του και αντίκρουσε στό άνοιγμα μιάς πόρτας τήν χαριτωμένη νεά.

—Έλάτε εδώ!... Έλάτε δά! τού ξαναχώνωζε εκείνη με τόν ίδιο μουσικιώδη τρόπο...

—Όταν, έπειτ' από μία στιγμή, ό συνθέτης θρέθηκε κοντά της, εκείνη τόν έπιασε από τόν χέρι και τόν ώδηγησε σ' ένα μεγάλο δωμάτιο, μέσα στό όποιο ύπρηχαν τά πιο έτεροκλήτα πράγματα: —Ήταν τόν δωμάτιο τών ένεχυρών!

Η "Έμμη τού έσφιξε τόν χείρι και τόν ρώτησε χαμογελώντας πονηρά:

—Γιτί ζητάτε τά ρούχα σας; Για νά πάτε σ' ένα χορό χωρίς άλλο, όπου θα είνε κι' ή άγαπημένη σας...

Μά ο μουσουργός της άπάντησε λυπμένα:

—Όχι, δεσποινίς... Δέν πρόκειται νά πάω σέ κανένα χορό...

Και της έξήγησε για ποιο λόγο ήθελε τά ρούχα του.

—Όταν τελειώσε τή διήγησή του, έπρόσθεσε.

—Άλλοίμονο, δεσποινίς! Νόμισα για μία στιγμή πώς είχα έ-εσφαλίστ τόν μέλλον μου... Μά τώρα βλέπω, ότι δέν πρέπει νά έλπίζω τίποτε... Είνε άδύνατον νά πάω στήν έσπερίδα της πριγκιπίσης μ' αύτά τά ρούχα... Θα με πετάξουν έξω...

—Η "Έμμη στάθηκε για μία στιγμή σκεπτική... Έπειτα, παίρνοντας έξαφνα την άπόφαση της, διευθύνθηκε πρós τόν θάβος του δωατίου και σέ λίγο έσανούρισε, κρατώντας μία έπίσημη τουαλέττα πρώτης τάξεως. (Άκολουθεί)

Ο Φράντς Σούμπερτ